

Sygn. akt III KK 499/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 listopada 2017 r.,
sprawy **P.W.**,
skazanego za czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 grudnia 2016r.,
sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016r., sygn. akt II K (...), uznał P.W. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, z tym ustaleniem, że dopuścił się ich działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyn zakwalifikował z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 i w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go w oparciu o art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. na kary 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 80 (osiemdziesiąt) zł. Ponadto na podstawie

art, 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych E. i K. małżonków C. kwoty 90000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, zarzucając w apelacji :

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu:

a) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, powierzchowną, jednostronną i wewnętrznie sprzeczną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

b) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie szeregu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

c) art. 408 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd narady nad okolicznościami, ujawnionymi w toku rozprawy w dniu 20 grudnia 2016 r., w postaci wniosków co do kary i ustaleń co do naprawienia szkody, prezentowanych przez pokrzywdzonych,

d) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie naczelnego interesu pokrzywdzonych C. w niniejszym postępowaniu,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść,

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P.W. kary.

Wskazując na powyższe uchybienia apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II Aka (...) , zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że szkodę podlegającą obowiązkowi naprawienia ustalił na 70(siedemdziesiąt tysięcy) złotych, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca, zarzucając: rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„I. art. 41 § 1 k.p.k. i 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nie zażądanie przez sędziego Sądu Okręgowego w O. wyłączenia od rozpoznania przedmiotowej sprawy, pomimo wiedzy o realnym zaistnieniu okoliczności poddających w wątpliwość jego bezstronność, polegających na tym, że pozostaje on w stałych relacjach służbowych i towarzyskich z A.T., matką oskarżycielki posiłkowej K.T., na co wskazuje fakt, iż wymieniona także jest sędzią Sądu Okręgowego w O., co jednocześnie świadczy o braku zachowania obiektywizmu przy rozpoznaniu niniejszej sprawy;

II. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na odniesieniu się przez Sąd II instancji do zarzutów i wniosków zawartych w środku odwoławczym w sposób lakoniczny i pobieżny, bez gruntownej analizy problematyki wskazanej w tymże środku odwoławczym”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie podnieść należy, iż uchybienia dotyczące art. 41 - 43 k.p.k. należą do kategorii względnych przyczyn odwoławczych, wobec czego zarzut obrazy wymienionych przepisów podniesiony w kasacji mógłby być skuteczny jedynie w sytuacji wykazania, że nastąpiło rażące naruszenie prawa i ewentualne niewyłączenie sędziego mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r. sygn. V KO 4/14, Lex 1427480). Na gruncie przedmiotowej sprawy zarzut z punktu I kasacji należy uznać za chybiony. Sam fakt istnienia służbowych relacji między sędziami (różnych od strony organizacyjnej wydziałów Sądu Okręgowego), nie stanowi okoliczności, która wskazywałaby na możliwość powstania racjonalnych wątpliwości co do bezstronności konkretnego sędziego. Tym bardziej, że skarżący nie wykazał innych niż służbowe relacji pomiędzy matką pokrzywdzonej K.T., a sędzią Sądu

Okręgowego w O., rozpoznającym sprawę w I instancji. Wbrew sugestiom skarżącego, ewentualny udział sędziów tego Sadu w imprezach integracyjnych nie oznacza automatycznie, że relacje pomiędzy nimi nabrały charakteru relacji towarzyskich.

Wina skazanego P.W. w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w tym również wyjaśnień oskarżonego, który od początku postępowania konsekwentnie przyznaje się do winy) nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Zatem zaskarżony wyrok jest trafny, zaś brak wyłączenia sędziego jak już wspomniano nie stanowił rażącego naruszenia prawa.

Odnosząc się z kolei do zarzutu z pkt II kasacji, dotyczącego rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., które miało mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, należy w pełni podzielić pogląd zaprezentowany przez prokuratora w odpowiedzi na kasację, iż: treść uzasadnienia kasacji sprowadza się w istocie do zarzutu rażącej niewspółmierności kary przez naruszenie reguł art. 53 k.k., co zgodnie z art. 523 k.p.k. jest zabiegiem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd odwoławczy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał apelację w granicach jej zaskarżenia, a sporządzone uzasadnienie czyni zadość dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

as